je patrno, že žalovaný úřad vycházel při tom ze skutkových okolností, že stěžovatel je vlastníkem hospodářství ve výměře 8 ha v ceně 15.000 K, zadluženého do výše 3000 K, s čistým katastrálním výnosem 159 K, se skutečným výnosem 1800 K, že chová 8—10 kusů hovězího dobytka, že je 79 let, jeho manželka pak 75 let stará a že po odchodu povolaného vede hospodářství druhý syn Petr, tedy vesměs z okolností nesporných.

Zjistil-li však žalovaný úřad na základě těchto nesporných, bezvadně vyšetřených okolností skutkově, že výživa rodičů se zřetelem k výnosu hospodářství nebyla na práci a výdělku povolaného závislou a nebyla jeho odchodem ohrožena, uvážil zřejmě všechny okolnosti pro zodpovědění otázky té rozhodné, přihlížel při tom i k tomu, že práci původně povolávaným obstarávanou vykonávají nyní osoby jiné, dospěl však k úsudku, že přes to výnos hospodářství k obživě rodičů povolaného stačí. Okresní vyživovací komise mohla otázku tu zodpověděti tím snáze, když místní znalost poměrů hospodářských, odbytových i drahotních byla jí vydatnou pomůckou, pročež i žalovaný úřad na správnost jejího úsudku právem se mohl spolehnouti. Právě vzhledem k této místní znalosti poměrů a jednoduchosti případu nebylo úřadu třeba zjišťovati podrobně výši daní a jiných výdajů, zejména když stěžovatel sám podal mu detailovaný výpočet svých příjmů, v němž sám došel k výnosu 1800 K, aniž vzal zřetel k mléku, máslu a jiným vedlejším produktům hospodářským. Potom však není tu vadnosti řízení stěžovatelem vytýkané a neměl nejvyšší správní soud důvodu učiniti opatření dle § 6 zák. o správním soudě. Pokud stěžovatel shledával vadnost v tom, že nebylo provedeno šetření, nařízené žalovaným úřadem v přípise ze dne 11. června 1918 č. 18.263, dlužno poukázati k tomu, že žalovaný úřad vyzval podřízený úřad k provedení doplnění toho pouze eventuelně vedle jiných ještě zjištění a stačila-li mu pak zjištění provedená k posouzení věci a netrval-li na provedení onoho doplnění, není důvodu v opomenutí tom shledávati vadu řízení, jež by mohla míti v zápětí zrušení vydaného rozhodnutí po rozumu § 6 zákona o správním soudě.

Bylo tudíž stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 160.

Právo volební do obcí: * Slovem »bydleti« a »bydliště« v zákoně o řádu volení do obcí ze dne 31. ledna 1919 č. 75 sb. z. a nař. rozumí se bydliště v technickém smyslu slova, t. j. zdržování se na určitém místě s úmyslem míti tam trvalý pobyt.

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3655.)

Věc: Arnošt Prušák ve Stankově Vsi (adv. Dr. Matouš Mandl z Plzně) proti odvolací volební komisi v Horšově Týně stran vyloučení voliče ze seznamu voličského.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

Důvody: Na námitky podané proti seznamům voličským pro volbu obecního zastupitelstva v Staňkově Vsi vyloučen byl volič Josef Zika,

učitel ve Staňkově Vsi, ze seznamu voličského pro obecní volby v této obci. Na stížnost vyloučeného voliče, který uvedl, že jest od r. 1908 definitivním učitelem ve Staňkově Vsi, kde se zdržuje od půl 8. hod. ráno do 8 hodin večer a kde se také stravuje a že pouze na noc odchází do Staňkova Městyse, kde má byt ve vlastním domě, rozhodla odvolací komise u okresní správy politické v Horšově Týně, aby byl zapsán do voličských seznamů ve Staňkově Vsi a škrtnut v seznamech ve Staňkově Městysi, poněvadž má ve Staňkově Vsi své řádné bydliště.

Proti tomuto rozhodnutí obrací se stížnost k nejvyššímu správnímu soudu podaná. Tvrdíc, že nebylo řádně vyšetřeno, kde Josef Zíka má své bydliště, vytýká vadnost řízení a uvádějíc, že tento volič má vlastní dům ve Staňkově Městysi, kdež má své řádné bydliště, kdežto ve Staňkově Vsi vykonává pouze své povolání, dovozuje, že naříkané rozhodnutí odporuje zákonu.

Stížnost tu shledal nejvyšší správní soud oprávněnou.

Právo voliti do obecního zastupitelstva přísluší dle § 1 zák. ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. z. a n. občanům republiky, kteří splnivše též ostatní podmínky — b y d l í v obci volby aspoň po 3 měsíce přede dnem vyložení voličských seznamů. § 2 cit. zák. mluví o »bydlišti« občana a obmezuje jeho právo na volení pouze v jedné obci, má-li několik bydlišť. Poněvadž řád volební, mluvě o bydlišti, pro pojem bydliště definici nestanovil, jest patrno, že trvá na pojmu bydliště, jak v dosavadním zákonodárství jest uznáván. Pojem bydliště definován jest v § 66 jur. normy ze dne 1. srpna 1895 čís. 111 ř. z. jako místo, ve kterém se osoba usadila s prokazatelným nebo z okolností na jevo jdoucím úmyslem tam trvale se zdržovati. Vedle bydliště zná jur. norma ještě sídlo zaměstnání, závodu, čímž pojem vlastního bydliště ještě pregnantněji vystupuje.

Podle všeobecného názoru, který s pojmem bydliště dle tohoto zákona se srovnává, bydlí osoba tam, kde se soustřeďuje její hospodářský život, zejména tedy kde má svůj byt, to jest místnosti pro umístění nábytku, šatstva a ostatních potřeb životních, místnosti, do nichž k odpočinku se odebírá a v nichž pracuje, nevolá-li ji snad způsob povolání do práce mimo dům. Josef Zika netvrdil, že má ve Staňkově Vsi své bydliště v tomto smyslu, nýbrž uváděl pouze, že tam od rána do večera za svým povoláním meškâ, tam se stravuje a večer do svého bytu ve Staňkově Městysi odchází. Avšak obec, ve které osoba stálého bytu nemá, nýbrž v ní pouze práce svého povolání vykonává a tam se přes den stravuje, odkud pak se denně po skončení práce ubírá do svého bytu do jiné obce, jest jen místem pobytu nebo zaměstnání, které se zásadně i pojmově liší se naprosto od »bydliště« v technickém slova smyslu. Proto naříkané rozhodnutí, které vychází z opačného názoru a obec Staňkovu Ves uznává za řádné bydliště Josefa Zíky, odporuje zákonu a musilo po rozumu § 7 zák. o správním soudu zrušeno býti.

Č. 161.

Z a b í r á n í b y t ů: I. * Byt, jehož majitel domu potřebuje jako bytu pro své vlastní účely, nesmí býti zabrán, třebas ho z důvodů arciť jen přechodných v přítomné době skutečně nepoužíval. — II. * Rozhodnutí